

РЕШЕНИЕ

№ 2046

гр. София, 08.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Г СЪСТАВ, в публично заседание на трети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Татяна Димитрова

Членове: Румяна М. Найденова
Гюлсевер Сали

при участието на секретаря Алина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Гюлсевер Сали Въззивно гражданско дело № 20221100510411 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258-273 ГПК.

С решение №8284/19.07.2022 г., постановено по гр. дело №38812/2021 г. по описа на Софийския районен съд, 113 състав, е признато за установено по искове, предявени по реда на чл. 422, вр. чл. 415 ГПК от „Топлофикация София“ ЕАД по отношение на ответника И. М., че на основание чл. 79, ал.1, пр. 1 от ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ дължи сумата от 6 238,04 лв., представляваща стойността на доставена топлинна енергия за периода от м. ноември 2017 г. до м. април 2019 г., сумата от 47,18 лв., представляваща главница за услуга дялово разпределение, ведно със законната лихва, считано от датата на заявлението по чл. 410 ГПК – 08.01.2021 г. до окончателното погасяване на вземането, сумата от 1 052,92 лв., представляваща обезщетение за забава върху главницата за лихва за периода от 15.09.2018 г. до 22.12.2020 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 25.02.2021 г. по ч. гр. дело № 1013/2021 г. по описа на Софийския районен съд, 113 състав, като е отхвърлен искът за главница за ТЕ за разликата над уважения размер до пълния предявен размер от 7 012,26 лв. и за периода от м. май 2017 г. до м. октомври 2017 г., включително искът за мораторна лихва върху главницата за ТЕ за разликата над уважения размер до пълния предявен размер от 1 174,95 лв. и искът за мораторна лихва върху главницата за ДР за сумата от 10,33 лв. и за периода от 31.01.2018 г. до 22.12.2020 г. в цялост.

Срещу решението е постъпила въззивна жалба от ответника И. М., чрез

назначения му особен представител адв. Х. П. – С., с която обжалва същото в уважителната му част с оплаквания за неправилност и необоснованост. Поддържа се, че ищецът не е доказал, че ответникът има качеството на потребител на топлинна енергия. Излага се довод, че представеният по делото нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот от 1994 г. не доказва, че ответникът е бил собственик на имота към процесните дати. Заявява се, че по делото не е доказан валиден договор с третото лице – помагач „МХ Елвеко“ ООД, поради което се твърди, че не е било проведено валидно топлинно счетоводство. Поддържа се, че не са били налице и предпоставките за служебно начисляване на задължения. Оспорва се договорът, сключен от страна на етажната собственост и ЕТ „А.Б.“. Излагат се доводи, че приложените по делото фактури и извлечение за абонат не са изрядни и не доказват дължимостта на претендираните суми. Въззивникът се позовава на чл. 62 от ЗЗП, с който се забранява доставка на непоискана услуга. Счита се, че по делото не е доказан и размерът на доставената ТЕ за процесния период. Предвид неоснователността на иска за главници, се заявява, че неоснователни са и акцесорните претенции за лихви. По изложените съображения се иска отмяна на първоинстанционното решение в уважителните част и отхвърляне на исквете в тяхната цялост.

В срока по чл. 263 ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от „Топлофикация София“ ЕАД, с който същата се оспорва като неоснователна и се моли да бъде оставена без уважение. Въззиваемият моли съдът да остави без уважение въззивната жалба и да потвърди първоинстанционното решение като правилно и обосновано в обжалваните части. Претендират се разноски.

Не е постъпило становище от третото лице- помагач „МХ Елвеко“ ООД.

Софийският градски съд, като обсъди събраните по делото доказателства, становищата и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл. 235, ал. 2 от ГПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК срещу подлежащ на обжалване акт от легитимирана страна, поради което е редовна и допустима.

Съгласно нормата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта му - в обжалваната част, като по останалите въпроси той е ограничен от наведените в жалбата оплаквания, с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните - т. 1 от Тълкувателно решение № 1/09.12.2013 г. по тълк. дело № 1/ 2013 г. на ОСГТК на ВКС.

При извършена проверка по реда на чл. 269, ал. 1 от ГПК въззивният съд установи, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В отхвърлителната част решението не е обжалвано и е влязло в сила.

Районният съд е бил сезиран от ищцовото дружество „Топлофикация София“ ЕАД с обективно кумулативно съединени осъдителни иски, с правно основание чл. 79 ЗЗД, вр. чл. 150, вр. чл. 153 ЗЕ, вр. чл. 86 ЗЗД срещу ответника И. М..

По така предявеният иск в тежест на ищеца е да докаже наличието на облигационна връзка между страните, както и количеството и цената на доставената топлинна енергия. В тежест на ответника е да докаже, че вземането е погасено. По иска за обезщетение забава в тежест на ищеца е да докаже наличието на изискуемо вземане, както и изпадането в забава от страна на длъжника. В тежест на ответника е да докаже своевременно погасяване на вземането.

Съгласно чл. 150 ЗЕ, продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от комисията. Разпоредбата на чл. 153 ЗЕ предвижда, че всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия. Битов клиент по смисъла на закона, съгласно дефиницията, предвидена в §2а от ДР към ЗЕ, е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди.

Правоотношението по продажба на топлинна енергия за битови нужди е регламентирано от законодателя в специалния ЗЕ като договорно правоотношение, произтичащо от писмен договор, сключен при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР) (чл. 150, ал. 1 ЗЕ). Писмената форма на договора не е форма за действителност, а форма за доказване /в този смисъл ТР №2/2018 по т. дело № 2/2017 г. по описа на ОСГК на ВКС/.

В настоящия случай основният довод, изложен от въззивника, е че ищецът не е изпълнил задължението си за доказване на наличието на облигационна връзка между страните, респективно качеството му на потребител на ТЕ. Видно от материалите по делото, ответникът не оспорва, а и се установява от приложения по делото нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот №179 от 04.10.1994 г., че същият е придобил процесния недвижим имот на възмездно основание продавачите Б. М. и П. М.а. Този извод се подкрепя и от представения по делото нотариален акт за учредяване на договорна ипотека № 60 от 24.06.2005 г., по силата на който ответникът е учредил договорна ипотека в полза на кредитора „Прокредит Банк (България)“ АД. Доколкото по делото не се твърди и не се установява ответникът да се е разпоредил с така придобития имот, то следва да се приеме, че ответникът е бил негов собственик и към процесния период по смисъла на чл.153 ЗЕ и на основание чл. 150 ЗЕ се установява наличие на облигационно правоотношение с ищцовото топлофикационно дружество,

респективно качеството му на потребител на топлинна енергия. По изложените съображения настоящата въззивна инстанция намира, че предявеният срещу него осъдителен иск за заплащане на стойността на потребената топлинна енергия и услуга дялово разпределение е основателен и следва да бъде уважен. С оглед основателността на главната претенция, основателна се явява и акцесорната претенция за лихва върху главницата за топлинна енергия.

Неоснователно се явява оплакването на въззивника в смисъл, че е нарушена забраната за непоискана доставка на топлинна енергия. По този въпрос е налице задължителна практика на Върховния касационен съд, приета с ТР №2/2017 г. по т. дело № 2/2016 г. ОСГК на ВКС, съгласно която за отношенията, възникващи при доставяне на топлинна енергия за битови нужди в сграда - етажна собственост, се прилагат разпоредбите на Закона за енергетиката, които не противоречат на разпоредбата на чл. 62 във връзка с пар. 1 от Допълнителните разпоредби на Закона за защита на потребителите.

Присъединяването на топлофицирани жилищни сгради с изградени инсталации към топлопреносната мрежа се извършва въз основа на писмен договор със собствениците или титулярите на вещното право на ползване върху топлоснабдените имоти в сградите, които имат качеството на клиенти на топлинна енергия за битови нужди по чл. 153, ал. 1 ЗЕ. В това си качество те дължат цената на доставената топлинна енергия. Съгласно действащата нормативна уредба не се изисква съгласие на всички етажни собственици, а присъединяването на сградата към топлопреносната мрежа става въз основа на решение на общото събрание на етажната собственост при сключен писмен договор между производител и потребител (чл.138 ал.1 ЗЕ), а прекратяване на топлоснабдяването е уредено като възможно само при постигнато съгласие между всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сградата (чл.153 ал.2 ЗЕ). Отделният етажен собственик може да прекрати топлоподаването към отоплителните тела в имотите си, но остава потребител на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на сградата (чл.153 ал.6 ЗЕ).

Съгласно чл. 12 от ОУ на ищцовото дружество, които са задължителни за потребителите на топлинна енергия, съгласно чл. 150, ал. 2 ЗЕ, клиентите са длъжни да заплаща дължимите суми за топлинна енергия и дялово разпределение в сроковете и по начина, определени в тези Общи условия. Разпоредбата на чл. 22 ОУ предвижда, че дяловото разпределение на топлинна енергия се извършва възмездно от Продавача по реда на чл. 61 и сл. от НТ или чрез възлагане на Търговец, избран от клиентите в СЕС. Клиентите заплащат на Продавача стойността на услугата "дялово разпределение", извършвана от избрания от тях Търговец.

По отношение на последния довод, изложен във въззивната жалба относно недоказаност на доставеното количество топлинна енергия, както и че неправилно е прието, че са били налице основания за служебно начисляване на задължения, поради неосигурен достъп до имота от страна на собственика, следва да се има предвид, че по делото е прието заключение по

съдебно-техническа и счетоводна експертиза, с което е установено, че през процесния период в имота е доставена топлинна енергия в претендираното количество и на претендираната стойност от ищеца, както и че през процесния период ответникът не е осигурил достъп на фирмата за ДР за отчет на уредите в имота. Този извод на вещото лице се потвърждава и от приложените по делото писмени доказателства, а именно - съставени констативни протоколи за неосигурен достъп до имота от дружеството, извършващо дялово разпределение, съгласно чл. 139 ЗЕ.

По така изложените съображения и при съвпадение на крайните изводи на двете съдебни инстанции, въззивният съд намира, че първоинстанционното решение в обжалваните части е правилно и обосновано и следва да бъде потвърдено, а подадената въззивна жалба следва да се остави без уважение.

По разноските:

Предвид изхода от спора и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК право на разноси има въззиваемата страна. На основание чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 25 от Наредбата за заплащане на правната помощ в полза на въззиваемия следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №8284/19.07.2022 г., постановено по гр. дело №38812/2021 г. по описа на Софийския районен съд, 113 състав, в обжалваните части.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1, вр. ал. 8 ГПК И. Б. М., ЕГН ****, с адрес: гр. София, ж.к. **** да заплати на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. **** **сумата от 100 лв. /сто лева/** – юрисконсултско възнаграждение за въззивната инстанция.

Решението е постановено при участието на трето лице – помагач на страната на ищеца – „МХ Елвеко“ ООД.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния касационен съд в едномесечен срок, считано от съобщаването му на страните при условията на чл. 280 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

